poštarina plaćena u gotovom

GOSPINA KRUNICA

ZAGREB 1936

GOD. XXI. BROJ 5

G. 7.

»GOSPINA KRUNICA«, glasnik štovatelja presv. Krunice. Izlazi početkom svakoga mjeseca. — GODIŠNJA PRETPLATA: redovita Din 15, dobrovoljna Din 20, za inozemstvo Din 25.—. UREDNIK: o. Stjepan Lebedina. — IZDAVAČ: dominikanska naklada »Istina«. — ADRESA Uredništva, odnosno Uprave: »Gospina Krunica«, Zagreb, Kažotićev trg 4. — NA UREDNIŠTVO se šalju članci, dopisi, izvještaji, pjesme, slike i sve, što se odnosi na kruničarske organizacije, a na UPRAVU se šalju pretplata i milodari. — Broj našeg čekovnog računa 36.817. — Telefon broj 64-14.

SVIBANJ 1936 MAJ

		Opći kalendar		Dominikansko-kruničarski kalendar
P	1	Filip i Jakov ap.	1	
S	2	Atanasije	2	
N	3	3. po Uskr. Našaš. sv. Kr.	3	**I. Nedjelja mjeseca.**[1])
P	4	Florijan, Monika	4	
U	5	Pijo V.	5	Sv. Pio V. papa Isp. (1572.)[2])
S	6	Ivan pr. vr.	6	
Č	7	Stanislav b. m.	7	
P	8	Miholjice	8	
S	9	Grgur Naz.	9	
N	10	**4. po Uskr.** Izidor seljak	10	**II. Nedj. mj. Sv. Antonin nadb.** Isp. (1459.))
P	11	Franjo H., Mamerto b.	11	
U	12	Pankracije	12	Bl. Albert iz Bergama. Isp. (1279.)
S	13	Servacije	13	Bl. Ivanica iz Portugala. Dj. (1490.)
Č	14	Bonifacije muč.	14	Bl. Imelda Lambertini. Dj. (1333.)
P	15	Ivan Sal, Sofija	15	Bl. Egidije. Isp. (1265.)
S	16	Ivan Nepomuk, Ubald	16	
N	17	**5. po Uskrsu,** Paskal	17	**III. Nedj. mj.**[4]) Bl. Andrija Abelon. Isp. (1450.)
P	18	Venancije } Prosni	18	
U	19	Celestin } (molitveni)	19	
S	20	Bernardin Sij. } dani	20	Bl. Kolumba iz Rijeti. Dj. (1501.)
Č	**21**	**Spasovo,** Feliks (Srećko)	**21**	**Uzašašće G. N. Isusa Krista ili Spasovo.**[5])
P	22	Helena, Julija	22	
S	23	Deziderije	23	
N	25	**6. po Uskrsu,** Ivana dj.	24	**IV. Nedj. mj.** Prijenos tijela sv. Dominika.
P	26	Urban p. m.	25	
U	24	Filip Neri	26	
S	27	Beda, Ivan	27	
Č	28	Augustin biskup	28	
P	29	Magdalena	29	Bl. Vilim i drugovi. Mučenici (1242.)
S	30	Ferdinand	30	Bl. Andrija Franki. Isp. (1401.)
N	31	**Duhovi,** Marija pomoć.	31	**Zadnja nedj. mj. Duhovi.**[6])

[1]) Dva potpuna oprosta za članove Bratovštine presv. Krunice: a) ako pohode crkvu Bratovštine; b) ako prisustvuju ophodu i pohode oltar Bratovštine.

[2]) Potpuni oprost za Treći Red i za sve vjernike, ako pohode dominikansku crkvu.

[3]) Potpuni oprost za članove Bratovštine Imena Isusova. Također potpuni oprost za Treći Red i za sve vjernike, ako pohode dominikansku crkvu.

[4]) Potpuni oprost za članove Žive Krunice.

) Potpuni oprost za članove Bratovštine presv. Krunice i za sve vjernike, ako pohode dominikansku crkvu.

[6]) Potpuni oprost za sve vjernike, ako redovito u društvu s drugim mole triput sedmično po jedan dio presv. Krunice. Također potpuni oprost za članove Bratovštine presv. Krunice te za sve vjernike, ako pohode dominikansku crkvu.

GOSPINA KRUNICA

GOD. XXI. ZAGREB, SVIBANJ 1936 BROJ 5

KRALJICA CVIJEĆA I KRALJICA SRDACA

Svibanj je!

Taj proljetni mjesec, kao čudni čarobnjak, obratio je ovu našu zemlju od neugledne i sirotne zimske pepeljuge u proljetnu krasoticu, ispunjenu svim ljepotama i dražestima. Cijela je zemlja postala jedan veliki perivoj, koji se sav prelijeva čudesno lijepim bojama raskošnog cvijeća i sav odjekuje od zvonkih glasova veselih ptica.

UZROČE NAŠE RADOSTI!

Madonna del Granduca od Rafaela).

No za koga je sve to spremljeno? Zar je moguće da sve te prirodne ljepote nestanu i iščeznu, nikomu namijenjene i nikomu poklonjene? Zar tako?... O ne!

Kroz meko svibanjsko ozračje kao da čujemo jeku onih davnih riječi iz Pjesme nad pjesmama: »Ustani, žuri se, prijateljice moja, golubice moja, i dođi! Jer gle, zima prođe, dažd minu i otide. Cvijeće se

je ukazalo u zemlji našoj; došlo je vrijeme pjevanju, glas grličin začuo se je u zemlji našoj. Smokva je pustila zametke svoje, i vinova loza rascvala miriše. Ustani, žuri se, prijateljice moja, golubice moja, i dođi« (Pj. n. pj. 2, 10—13).

Nego, koju to prijateljicu i golubicu tako žarko i čeznutljivo dozivlje Sveta Pjesma? . . . Ni jednu drugu do onu, o kojoj je na jednom drugom mjestu Svete Knjige zapisano: »Gospodin me je posjedovao u početku potova svojih, prije nego je išta učinio od početka. Od vijeka sam određena i od starine prije nego je zemlja postala« (Posl. 8. 22—23). Kćerka je to Boga Oca, Zaručnica Duha Svetoga, Majka Vječne Riječi. Marija je to!

Pravedno je dakle da njoj, koju je nebo toliko odlikovalo, bude posvećeno i prikazano sve što na zemlji ima najljepšega. I eto proljeće je najljepše čedo naših zemaljskih ljepota, a svibanj je srce toga proljeća. Najljepšoj dakle među stvorovima nek je posvećen i najljepši mjesec! Njoj najljepše cvijeće, njoj najopojniji mirisi, njoj najzvonkija pjesma . . .

No njoj treba da budu posvećena i naša srca! Jer sav čar tih prolaznih ljepota malo bi se njoj milio, ako ih ne bi pratio dar naših odanih i čistih srdaca.

A za koga da i kucaju naša srca tako toplo i odano kao za Mariju? Ta ona je uzrok sve radosti naše! Preko nje nam dolaze sve milosti, a po njoj nam je došao i sam Začetnik svih milosti: Spasitelj naš! Ona je ruža, koja miriši miomirisom svih milosti i svih kreposti. Ljiljan je ona, koji se u svojoj djevičanskoj bjelini sjaji nad obzorjem općeg istočnog pada i svih drugih ćudorednih ljaga. Ona je najizbrušeniji biser u Božjoj riznici, koji svoje zrake prosiplje na nebu i na zemlju, i u kojem se samo Božje oko naslađuje. Crkva joj dakle s pravom u zanosu kliče: »Sva si lijepa, o Marijo!«

Da, i mi ti, o Marijo, kličemo: Lijepa si! Bila si lijepa, sad si lijepa, i vječno ćeš biti lijepa, o Marijo! Lijepa ćeš ti biti i onda, kad ocvate sve ovo mirisno cvijeće, kad prođe ovo naše lijepo proljeće i kad ne bude više ovog našeg ubavog svibnja . . . Ali daj međutim da bar odraz te tvoje ljepote pade i na nas. Na naše okaljane i nagrđene duše i na naša opora i zaleđena srca! Kao što si kraljica svibnja, budi i kraljica naših srdaca. Svoju kraljevsku vlast vrši trajno nad našim srcima. Nepokolebljivo i neograničeno! Lomi ih, svijaj ih, mekšaj i pretvaraj, doklegod ne budu bar donekle pripravljena, da na sebe prime tvoj pečat . . .

Jer kad budu za to pripravljena, bit će onda ujedno pripravljena za vječnost . . .

A tada slobodno dođi! Dođi i presadi ta naša srca iz ove zemaljske bašte u baštu nebesku. Tamo proljeće nigda ne prestaje, tamo svibanj ne svršava . . . Daj da u tome vječnom svibnju duše naše postanu tvoji cvjetovi . . .

I sve to za ljubav ovog tvog zemaljskog svibnja, o Kraljice.

L.

Sv. Filip i Jakov, apostoli

(Blagdan 1. svibnja)

Liturgija je apostole Filipa i Jakova združila zajedničkim blagdanom, premda inače u njihovom životu i djelovanju nema zajedničkih točaka, koje bi nam to združivanje opravdavale i tumačile. Po svoj prilici to se je zbilo jedino zato, što im sveti ostatci, poslije raznovrsnih prenošenja, budu napokon skupa položeni pod oltar u rimskoj bazilici Svetih Apostola. Jedan dakle grob uzrok je istovremene svetkovine.

SV. FILIP APOSTOL
(Izradio G. Mazzuoli — Bazilika sv. Ivana Lateranskog).

Betsaida je zavičaj tolikih apostola: Petra, Andrije i Zebedejevih sinova Jakova i Ivana. A tu se je rodio i naš Filip. No dok su drugi apostoli bili po zvanju skoro isključivo ribari, Filip je bio poljodjelac ili pak mali trgovac. Bio je, kao i nekoji drugi apostoli, oženjen, te nam je povijest zabilježila ,da je imao više kćeri, od kojih su se osobito nekoje odlikovale dobrim i kreposnim djelima.

Rano je Filip pošao za Isusom. Četvrti po redu od apostola. Ispred njega su jedino Andrija, Ivan i Petar. Bilo je to u kraju gdje je Ivan Krstitelj krštavao. Tamo je naime bio jednom i Isus, i tom prilikom upozoriše učenici Isusa na Filipa. Isus ga samo pogleda, ali mu je svojim božanskim pogledom prodro do dna duše, te mu reče odlučno i kratko: »Hodi za mnom« (Iv. 2, 43). Filipu nije trebalo drugo: pošao je za Učiteljem i ostao mu vjeran do kraja.

No nije samo on pošao za Isusom, nego mu je počeo također dovoditi druge pristaše među kojima svog dobrog prijatelja Natanaela-Bartolomeja. Također nam je predaja zabilježila, da je on k Isusu doveo nekoje ljude, koji su bili došli prigodom vazmenih blagdana u Jeruzalem i upravo njega, radi njegove ljubavi i blagosti, zamolili, da ih predvede pred Isusa.

Filip je igrao osobitu ulogu i prigodom čudesnog umnažanja hljeba i riba u pustinji. Kad je naime Isus rekao, da se ovoliko mnoštvo, koje je bilo došlo za nim da ga slijedi, stradati, ako ga otpusti gladna, zapitao je, gdje se može dobaviti hrane za tih pet hiljada ljudi? A kad mu je Filip odgovorio, da u blizini ne može dobavati toliko hrane, učinio je Isus svoje glasovito čudo.

No najveću nekako zahvalnost dugujemo sv. Filipu, što je on bio bliži povod, da nam je Isus objavio svoju uzvišenu i utješnu nauku o svom odnošaju prema Ocu nebeskom.

Bilo je to na zadnjoj večeri. Isus je upravo apostolima govorio ove riječi: »Ja sam put, istina i život. Nitko ne dolazi k Ocu nego po meni. Da ste mene upoznali, upoznali biste i Oca mojega . . .« kad ga odjednom Filip prekinu s izravnom i iskrenom prošnjom: »Gospodine, pokaži nam Oca, i dosta nam je«. U svojoj naivnosti i priprostosti mislio je Filip, da će im sada Isus odjednom putem nekog ukazanja objaviti Oca. Ali je Isus međutim tada uzeo prigodu da im rastumači duboku nauku o svoj jedinstvu s Ocem, te je blago nastavio: »Toliko sam vremena s vama, i nijeste me upoznali. Filipe, tko vidi mene, vidi i Oca moga. Zar ne vjeruješ, da sam ja u Ocu i da je Otac u meni. Ako drugome ne vjerujete, djelima vjerujte«. (Iv. 14, 7 itd.).

Kad se je za progonstva Heroda Agripe većina apostola raspršila svijetom da naviješta Isusovu nauku, Filipu je u dio pala Tartarija i Frigija. Tamo je, napose u glavnom gradu Gerapolisu, obratio veliki broj pogana. Napose mu se pripisuje, da je uništio jednog kumira, kojeg su tamošnji pogani na osobiti način častili i na njegovo mjesto posadio Isusov križ.

Nekoji su crkveni pisci, a među tima i sv. Jeronim, htjeli da Filip nije umro mučeničkom smrću nego naravnom u Cezareji. Tome se međutim protivi cijela predaja, utvrđena očitim dokazima. Po tome je dakle Filip podnio mučeničku smrt u samom gradu Gerapolisu, i to poglavito uslijed mržnje i zavisti, koju protiv njega začeše poganski svećenici, vidjevši, kako ih je pobio i onemogućio. Umro je na križu kao i njegov Učitelj, i to ili raspet ili svezan na križu. A možda i jedno i drugo. Nekoji dapače pisci hoće da je dulje ostao živ na križu, i da ga napokon dotukoše kamenjem i batinama. Kad je umro bilo mu je 87 godina. Drži se da je to bilo 1. svibnja god. 90.

Najprije mu tijelo sahraniše u Gerapolisu, a zatim preniješe u Efez, gdje su još živjele dvije njegove kćeri djevice, koje bi također kasnije bile pokopane uz svoga svetog oca. Da mu ostaci budu sačuvani od obeščašćenja, iz Efeza budu preneseni u Carigrad, a napokon u 6. vijeku u Rim, gdje budu sahranjeni u baziliku Svetih Apostola skupa s ostacima sv. Jakova.

Apostola Jakova, kojega slavimo 1. svibnja, moramo razlikovati od drugog apostola Jakova, kojemu blagdan pada 25. srpnja. Prvi nosi naziv »mlađi« a ovaj drugi »stariji«. Naš se je dakle Jakov Mlađi rodio u Kafarnaumu. Otac mu se je zvao Alfej ili Kleofa, a majka Marija, koja se više puta spominje u Svetom Pismu kao drugarica Majke Isusove i osobito odana Isusu sve do kraja, do muke i smrti njegove. Sveto Pismo Jakova nazivlje bratom Isusovim. No to je istočnjački način govora, koji sve rođake i rodice nazivlje braćom i sestrama. Dakle ipak bio je on u nekakvoj rodbinskoj vezi s Isusom, i to kako neki drže po tome, što je sv. Josip, hranitelj i nazvani otac Isusov bio rođeni brat Alfeja-Kleofe. Drži se također ,da je Alfej iza smrti sv.

SV. JAKOV MLAĐI APOSTOL
(Izradio A. de Rossi — Bazilika sv. Ivana Lateranskog).

Josipa uzeo u svoj dom u Kafarnaumu bl. Djevicu i Isusa, te da je Isus svoje kasnije godine proveo pod jednim krovom s djecom Alfejevom.

O sv. Jakovu suglasna je čitava predaja, i kršćanska i poganska, da je bio osobito krepostan. Jednoglasno ga naime svi nazilju »mužem pravednim«. Napose se je isticao u molitvi i u pokori. Dapače do kasnijih svojih godina zalazio je u sinagogu, gdje su mu dopuštali da boravi i da se moli u prostoru određenom za židovske svećenike. Toliko su ga naime cijenili i oni židovi, koji još ne bijahu prigrlili kršćansku vjeru. Mesa nije nigda jeo ni pio vina, a ujedno je izbjegavao svaku njegu tijela, za koju se je i izdaleka moglo činiti da pogoduje mekoputnosti. Dok je sa sobom bio toliko strog, s drugima je bio sav ljubav i blagost. Dosta je navesti slijedeće riječi iz njegove jedine

poslanice, koje nam najbolje to dokazuju: »Braćo moja, ne govorite nigda zlo jeda no drugome. Tko mrmoši proti bližnjemu i sudi sebi sličnoga, govori protiv zakona i sudi zakon. Vjera čista i neoskvrnjena pred licem Boga i Oca ovo je: pohađati sirote i udovice u njihovim nevoljama i čuvati se čist od ovoga svijeta« (Jak. 1, 26 itd.).

Možda je sv. Jakov postao prvim učenikom Isusovim, čak prije Andrije i Ivana. Svakako druge godine Isusova javnoga života među prvima njegovim apostolima sretamo Jakova.

Polje apostolskog djelovanja sv. Jakova bila je Palestina. Njezine granice nije prešao kao ni njegov Učitelj. I dok su se drugi apostoli razišli svijetom, njega su drugi apostoli odredili da u samom Jeruzalemu osnuje biskupsku stolicu. Držali su da je upravo on najzgodniji za to, jer on u svom životu i djelovanju kao da je zgodno povezivao Stari i Novi Zavjet. To je bilo ili malo prije ili malo kasnije od mučeničke smrti sv. Jakova Starijega, koja se je dogodila za prvog progonstva pod Herodom Agripom. Premda je u neobično teškim i vjerskim i političkim prilikama primio upravu jeruzalemske crkve, sv. Jakovu je ipak uspjelo da od nje napravi uzornu kršćansku općinu. Tu je bila čak plemenita i dobrovoljna zajednica dobara, kako nam to svjedoče sama Djela Apostolska: »Mnoštvo vjernika nije imalo nego jedno srce i jednu dušu, i nije držao kao da pripada njemu ono što je posjedovao, jer im je sve bilo skupa (Dj. Ap. 5, 32).

Međutim i u toj idealnoj crkvenoj zajednici započele su kasnije male razmirice, i to poglavito radi toga, što su Grci, koji su bili postali kršćanima, držali da se njihove udovice prikraćuju u razdiobi sredstava potrebnih za život. To je bio bliži povod, da su bili određeni nekoji đakoni, koji su se imali brinuti oko tih stvari, da se svećenici mogu slobodnije posvetiti čisto duhovnim poslovima.

Za biskupovanja sv. Jakova u Jeruzalemu bio je pod predsjedništvom sv. Petra održan prvi crkveni sabor, na koji dođoše još nekoji apostoli. Sabor je bio održan radi toga da se izjavi, da li i Mojsijev zakon veže i one koji su s poganstva dolazili u kršćanstvo. I tu je bila donesena veoma važna odluka da se tima ne nameće drugi jaram do jaram Kristov, međutim ipak, moguće upravo pod utjecajem sv. Jakova, bude preporučeno da se po mogućnosti drže još nekoje zakonske uredbe.

Od sv. Jakova imamo jednu poslanicu, nazvanu »pastirska«. Pisana je oko god. 60, a upravljena je bila vjerojatno ne samo obraćenim i neobraćenim Židovima, nego uopće svim kršćanima. U njoj apostol napose naglasuje da je za spasenje potrebita ne samo vjera nego i dobra djela.

Mučeničku je smrt naš apostol pretrpio u Jeruzalemu po svoj prilici 10. travnja god. 62. Bio je tada u dubokoj starosti od 96 godina, i već od 30 godina biskup u Jeruzalemu. Žestoko ga naime zamrziše farizeji i saduceji zato što je ustrajno naviještao Isusovu nauku. Kaže se da su ga bacili iz vrha hrama, a onda još kamenjem zasuli.

Tijelo mu bude najprije pokopano na Maslinskoj gori, a kasnije preneseno u Rim u baziliku Svetih Apostola. Glava mu se pak časti u katedrali grada Ankone.

S. L.

Natrag majci

Od djetinjstva je imao težnju da bude dobar, rekao bi svet, kad se ne bi stidio. I dugo je ta želja u njemu rasla. Tada mu ništa na svijetu nije bilo tako ugodno kao tajnoviti i tihi mrak crkava u kojima se krije svijetlo svijeta.

Ali je u njemu raslo i nešto drugo što je uživalo u divljim olujama; u tamnim noćima po razvaljenom moru njegova kraja. I došlo je vrijeme kad je ova težnja prevladavala. Volio je dugo sjediti na hridini koju su zapljuskavali pjenasti valovi, a kad bi se digao lice mu je bilo mrko kao one crne dubine što su se krile pred njim.

Crkva više nije igrala nikakve uloge u njegovom životu. Bila je kao spomenik na majčinom grobu, spomenik koji čuva najdraže umrle uspomene. Ali samo spomenik. Crkve su tihe i sjetne, a njegov je život bučan i raspojasan. »On uživa kao čovjek, koji je stvoren da živi.«

Ipak ga nešto ponekad smete. Pa ga često pogledaju dva sjetna blaga oka sa takvim izražajem da mu čitavo biće protrne. Majka, neisporediva majka. I u ušima mu zazuji jedna davna njezina riječ: »Bože, neizmjerna ti hvala što sam tvoje dijete«. I one inače blage oči snažno pitaju: »sinko zar je tebi ta sreća dozlogrdila?«

No on odlazi u društvo, a dva majčina oka ostaju na zidu.

Ono što se ne vidi, lako se zaboravlja. Sada opet nešto. Sestrična Perina odlazi u samostan. Čini se da je sretna. Ali on ne vjeruje. Uhvatio je zgodu da s njom progovori na samo. »Što te, Perina, tjera u samostan?« — »Ništa me ne tjera, nego me dapače vuče iz njega« — »Pa zašto ipak ideš tamo« — »Jer ga ljubim«. — »Koga, zar onaj zatvor?« — »Da onaj zatvor, jer je u zatvoru Onaj u čijim je rukama sreća«. — »Pa zar ti misliš tamo naći sreću?« — »Da. I kad je tamo ne bih našla, svejedno bih ostala, jer znam da je drugdje nema«. Udaljila se vedra i odlučna, a on je mislio o njezinim zadnjim riječima, koje je i njegovo iskustvo počelo potvrđivati.

Tako je lađica njegova života svaki čas prošla pokraj kakva svijetla koje je u njoj budilo težnju za onim danima kad je to svijetlo u njoj bilo kao snažno i jasno sunce, koje je ispunjalo svu njezinu nutrinu. Ono za čim je letio postajalo je sve tamnije sve gorče i hladnije. O Bože, kad bi se on mogao opet povratiti u one svijetle dane svoga života. Ali on se ne može vraćati. Život leti dalje i vuče ga, vuče bez odmora. Sve je veći glad za mirom, ali u nutrini vlada sve veći nemir.

Jedne večeri, kad su se rascvali voćnjaci po slikovitim brežuljcima, prolazio je zamišljen, ne mareći za veselu pjesmu u krošnjama drveća. Trgao se kad se oglasilo zvono nedaleko njega. Bio je blizu crkve. Njegovom pameću prođe lagani drhtaj, sjetio se da je mjesec maj. Znao je on to i prije, ali sad se je sjetio da je Marijin maj, da je i on nekad sve te beskrajne ljepote što ga okružuju polagao pred njezine noge. I on je nekad želio da se na njezinu glavu orune sve latice bezbrojnih mirisavih cvjetova. Tako je nekad želio, a onda zaboravio sve, i mislio da je sreća što je zaboravio. A sad najednom osjeća neizmjernu žalost za izgubljenom vedrinom duše koja se vraćala iz majskih večeri.

Kao dijete koje se stidi majke od koje je pobjeglo, ulazi tiho u crkvu i odmah mu oči traže tamni zakutak da ostane nezapažen. Stotinu je očiju uprto u Nju, stotinu se ruku sklapalo. On osjeća kako stotinu srdaca pjeva pjesmu svoga stradanja i svoje ljubavi. On osjeća kako mu se zamagljuju oči i kako se dvije suze spuštaju niz lice. Osjeća da je ona neizmjerno dobra i da oprašta sve. Ni sam nije znao kako se našao na koljenima.

Te su ga večeri još milije gledala dva blaga oka sa zida njegove sobice. U njima je bilo nešta od onih očiju što su ga u crkvi gledale Od sada će mu ta dva pogleda biti najdraži pratioci u životu. I osjeća da će biti sretan.

O. P. Badurina.

Lav XIII. u svojoj prvoj enciklici nazvao je Krunicu **svetim obrascem**, i doista u tom obredu sve je sveto, ne samo po svom postanku, nego također po svojoj sadržini, jer Krunica sadrži svu snagu i svu ljepotu Biblije.

(Mons. Pio del Corona O. P.).

Pio IX. i mladi slikar

Jednog dana prolazio je Vatikanskim dvoranama mladić razgledajući umjetnine. Zaustavi se pred Rafaelovom slikom. U isto vrijeme prolazio je i Pio IX. Htio je proći tiho kraj mladića, ali ga mladić opazi i duboko mu se nakloni. Papa odmah opazi da ga zanima umjetnost i reče mu: — Vi ste slikar? — Da, Sveti Oče ili barem želim postati. — Zato ste možda došli u Rim? — Zato, Sveti Oče. — Zacijelo pohađate rimsku slikarsku akademiju. — Ne! — Onda sigurno imate privatnog učitelja. — Ne, Sveti Oče; ja sam siromašan i zato sam uzeo Rafaela za svoj ideal i za svog učitelja. — Dobro, sinko moj; ali bilo bi bolje da se upišete na akademiju radi Vašeg usavršavanja. Ako pristajete, ja ću Vas uzdržavati. — O, Sveti Oče! kako bih Vam se mogao . . . — Ne zahvaljujte mi sinko. — Ali Vaša Svetost nezna da sam ja . . . — Recite, recite otvoreno . . . — Ja sam protestant! — Akademija na to ne pazi — odgovori smješeći se Papa.

Od tog dana pohađao je Juraj Johnston Akademiju na trošak Papin i brzo prodičio svog dobročinitelja.

Gospa od cvijeta

Sredinom tihog proljetnog poslijepodneva izišla je Agnes iz grada da u probuđenoj prirodi nađe olakšicu i da odahne. Išla je šumskim puteljkom. Podulja plava, jednostavno krojena haljina, davala je njenom vitkom i visokom stasu posebni čar. Crne duge kose bile su joj na zatiljku skupljene. Na licu blijede skoro voštane boje, opažala se zamišljenost. Išla je laganim korakom.

Odjedno mstane. Našla se pred malom kapelicom kraj puta, nekih dvadesetak časa udaljenom od grada. Kapelica je bila jednostavno građena, bez ikakvih osobitosti. Oko nje bijaše više čempresa, borova i omorika. Agnes je ušla bez predomišljanja unutra. Naprama vratima stajao je mali oltar, na njemu čisti oltarnik, dvije svijeće i u maloj vazi, na kojoj je bilo naslikano srce, kitica ljubica sirotica. Nad oltarom na zidu visjelo je u okviru slika Bl. Djevice, koju je puk nazivao Gospo md cvijeta. Ta slika nije potjecala od ruke koja bi imala umjetničkih pretenzija već od ruke pobožnog nekog svećenika. Ta je kapela bila napuštena, a on ju je dao očistiti, okrečiti, napraviti oltar i sam naslika tu sliku. To je bilo otrag kojih pedesetak godina. Slika prikazuje Bl. Djevicu gdje sjedi izmedju čempresa. Na licu joj se opaža neka osobita blagost. Desnu ruku drži na prsima, a u lijevoj ima ljubicu siroticu, po tome ju je i puk prozvao Gospom od cvijeta. Gospino je odijelo tamne boje. Do njenih nogu s lijeve strane raste neka trnovita biljka. Pred slikom visjelo je malo kandilo, a u njemu plamsao blijedi žižak. Neka mistična polutama vladala je u kapeli.

To je sve djelovalo na Agnetu. Bacila je pogled na sliku. Sve kao da je tu bilo u harmoniji sa stanjem njene duše. U onoj kapeli između tmurnih čempresa i crno--zelenih omorika, u onoj polutami,

pa ona slika — iz svega je izbijala neka sjeta. Agnes je klekla na neobojeno drveno klečalo pred oltarom i gledala u sliku. U Gospinim očima opazila je neku sućut. Pogledala je na cvijet u Njenoj ruci i sjetila se: ljubica sirotica označuje patnju, bol zaboravljenih ljudi, a tako i ono trnje što raste oko Gospe. Pogodila je autorovu ideju, htio je prikazati Utješiteljicu žalosnih. Zato je onaj blagi Gospin pogled, zato su oko Gospe oni sjetni čempresi.

Agnes je spustila glavu među ruke i pustila maha svojim čustvima.

Tamo u manjem gradiću nalazi se njena majka, otac, braco, seka. Ona je najstarija. Dvadeset i prva joj je godina. Maturirala je otrag tri godine, a sada sluša na filozofiji povijest umjetnosti i literaturu. Brat i sestra su joj još u gimnaziji. Već je treća godina što ona živi u ovom gradu. Pred oči joj dolaze divni dani kad je uz svoju mamu veselo živjela, sjeća se nih dviju godina proživjelih kod časnih sestara u zavodu. Dok je bila pod paskom majčinom, živjela je pobožno, molila se je svaki dan, jednom na mjesec je išla na sv. pričest. Vodila je brigu nad duhovnim životom. Ali na fakultetu se je upoznala sa raznim kolegicama i prohtjelo joj se slobode. Nagla u odlukama i lakomna tražila je od roditelja da joj dozvole izići iz zavoda i obitavati kod koje privatne kuće. Na ponovljene njene molbe udovoljiše joj. Njena nepromišljena i lakoumna narav podlegla je brzo uplivu okoline. Dala se na slobodan život, a nutarnji je život zaboravila. I sad nije bilo zabave, plesa i sličnih priredba kojima ne bi prisustvovala. Čak se bila zaljubila u nekog mladića koji joj je udvarao, a na koncu joj se izrugao... Majka znade za takav njezin život i piše joj, opominje ju. Kako joj majka trpi! O ta ljubljena njena mamica toliko trpi radi nje! Koliko je Agnes bila zadovoljnija kad je išla u crkvu, kad se je molila. Već je mjesec dana da ju nešto izjeda, mori. U srcu joj je prazno. Razočaranje joj je ovladalo dušom. Htjela bi da svega toga nije bilo. A nema kome da se izjada, da se potuži... Ona je ipak plemenita, ali svojeglava, nepromišljena.

Agnes je tako promišljala i dugo bi još tu bila ostala, jer tu je njoj tako lijepo, nekako kao da joj je lakše. Onaj sjetni ugođaj kapele godio je njenoj osjetljivoj duši u onome stanju. Sunce je bilo upravo na zalasku, i u kapeli je bila skoro potpuna tama. Lice je blage Gospe bilo osvijetljeno od treptećeg plamička u kandilu. Agnes je podigla suzne oči prama licu blage Gospe i uzdahla: — Majko, kako trpim, nigdje nemam sreće, utješi me. Već je mjesec dana što se moje srce lomi, a nigdje ne mogu naći utjehe. Očajavam. Utjeho bolnih, utješi me!

Bilo joj je tada lakše; digla se je, pogledala je još jednom u ono lice, naklonila se i izišla. Nekako mirnija vratila se je u svoj stan.

Srpanjsko sunce je za malo imalo umaknuti za planinom. Istim onim šumskim putem išle su dvije časne sestre laganim korakom. Mlađa visoka, nešto je ozbiljno pričala starijoj, koja joj je išla s desne strane. Na malo zagasitom licu mlade sestre titrao je blagi smiješak. Svaki čas je pogledavala naprijed i ugledavši kapelu malko je požurila. Starija učini isto.

— Sestro Katarino, tu sam našla sreću — rekla je mlađa redovnica starijoj kad su ušle u kapelu.

Obe sestre kleknu pred oltar. Mlađa je stavila lice među ruke. Nepomično je klečala kojih deset časa. Zatim je iz džepa svojega bijeloga habita izvadila rubac i otrla suze. Ustala je. Ispod bijelog škapulara izvadila je maleni zlatni lančić na kojem je visjelo zlatno srce, pokazala ga sestri Katarini i rekla: — Časna strješica dozvolila mi je da tu uspomenu iz mog djetinstva poklonim Bl. Djevici u znak harnosti. — Poljubi onaj lančić i objesi ga na sliku Gospe od cvijeta. Još je klekla samo čas, ustala i pogledala Gospinu sliku i izišla sa sestrom.

— Sestro Magdaleno, doista ste sretni, kad vam Bog iskazuje vanredne milosti. Očiti dokaz da vas voli. Njegova vas ruka vodi baš divnim putovima. Eto, vaše čudnovato obraćenje po Bl. Djevici, pa vaš život. Kroz ove tri godine što ste stupili u naš red tako ste pokročili u unutarnjem životu da vam i najstarije zavide. A evo sada ostavljate i svoju domovinu da prisvojite Kristu duše pogana.

— Sestro, znak da mi je Bog to sve sam od sebe dao, a da ja toga nisam zaslužila, zato sam mu mnogo, mnogo zahvalna. Moje obraćenje je upravo osobito djelo milosti Božje. Bl. Djevica me je pak poučila da je jedina sreća u najintimnijem združenju s Bogom ocijepljenju od stvorova. Zato sam sretna što se mogu za Njega potpuno žrtvovati. Sretna sam, puno sam sretna.

Tako su razgovarale sestre vraćajući se šumskim putem u grad. Večernji povjetarac je lagano poigravao njihovim širokim bijelim plaštevima i nadizao njihov bijeli škapular. I bijele njihove duše kao da su skupa s njim podrhtavale iz ljubavi prama svom zaručniku.

Sutradan ujutro ostavljala je sestra Magdalena zauvijek onaj grad i svoju domovinu, da se u Kongu potpuno istroši za Krista.

Išla je hrabro i nije se bojala poteškoća. Na svojem je srcu pritiskala malu kopiju Gospe od cvijeta, koju je sama preslikala. *At.*

Tri velika muža i Krunica

Jedne jesenske večeri god 1850. u varoši Strezi na jezeru Lago Magiore prijateljski su se razgovarale tri znamenite ličnosti o filozofskim i vjerskim stvarima.

Bili su to najprije Aleksandar Manzoni autor krasnog romana »Promessi Sposi« (Zaručnici), zatim Rosmini, čuveni talijanski filozof u prošlom vijeku, te konačno Ruđer Bonghi poznati spisatelj i ministar.

Najednom Rosmini pogleda na sat i prekidajući dubokoumni razgovor reče Manzoniju:

»Gospodine Aleksandre, vrijeme je za moljenje Krunice«.

I tri velika muža skupa započeše moliti Marijinu Krunicu.

Živo kandilo

(Uz blagdan bl. Imelde 13. svibnja).

Krasna je djetinjska duša u bijeloj odjeći posvetne milosti! Kao mirisav liljan koji Isus voli mirisati. Kao bistro gorsko jezero u kome se Isus rado ogledava. Isusu, prijatelju malenih, draga su nevina djeca. On želi da uvijek ostanu tako čista, tako privlačiva.

Imelda Lambertini je shvatila želju svog milog prijatelja. Shvatila je, i otada je uvijek njegova. Bila mu je vazda slađa od meda.

Boravila je na zemlji, ali kao čista golubica nije se okaljala u zemaljskom blatu. Ona je bila anđeo, dobra, lijepa i uzorna, draga Bogu i ljudima, a svojim drugaricama i drugovima ona je čarobni svjetionik.

Kao kćerki odlične porodice otvarali su joj vrata šarolikim igrama i slastima, ali ona je volila tišinu, samoću i molitvu, volila je da se tiho razgovara s Isusom. I ona se igrala, ali čedno i umjereno. Veselilo ju je pričanje, ali o Isusu i Mariji. Ta slatka Imena razlijevala su njezinom dušom ugodan mir. Osobito je volila klečati pred Svetohraništem. Kad je doznala da tu Isus boravi noću i danju, da njoj bude blizu, da dođe k njoj, rado bi bila tu pred njim neprestano izgarala

poput voštanice. Toliko ju je Isus privlačio da je u devetoj godini ostavila udobnosti svoje kuće, pa i iste drage roditelje, i pošla u dominikanski samostan, da tu u ograđenom perivoju, žrtvama molitvom i bdijenjem pjeva zahvalnu himnu Zaručniku djevica.

U samostanu mala je Imelda bila svima uzor savršenosti. A sav njezin život svodi se na neugasivu želju da primi Isusa. Ona zaviđa cvijeću što će uvenuti pred njim. Čudeći se pita, kako se može primiti Isusa, i ne umrijeti. »Dajte mi Isusa, čitavog Isusa«, neprestano kliče. Nijesu joj ga htjeli dati, jer da je još premlada. Ali njezin Zaručnik pobrinuo se je sam da je pohodi, eda pokaže kako mu je sladak boravak u djetinjoj duši.

Na Uzašašće 1333, dok se priroda u svečanoj svibanjskoj odjeći radovala slavi svog Stvoritelja, Imeldina duša puna opojnog mirisa glasno je jecala pred oltarom od pobožne ljubavi i svete želje za Kristom. Ti si rekao: pustite k meni malene, a evo ja ne smijem da dođem! Ipak je već imala predosjećaje neke neizmjerne sreće.

Imelda je pratila pogledom neodoljive čežnje, kako se sestre pričešćuju. Sve su se one okrijepile kruhom života, srdačno zahvalile, i otišle. Tišina je — — — Imelda još kleči, uzdiše i žarko moli!

Najednom bijela hostija je uz nebeski miris lebdjela nad glavom Imeldinom i sve joj se bliže spuštala, dok nije stala. Čarobni miris doveo je i sestre i svećenika. Videći očitu želju Isusovu svećenik primi hostiju na pliticu i pričesti Imeldu.

Imelda ima Isusa u svojoj duši!!! Prekrižila je ruke na prsa, zatvorila oči, naklonila glavu i ostala nepomična. U svetoj je ekstazi! Duša joj sva razdragana kliče: »Moj Ljubljenik je moj, i ja sam njegova! Nađoh koga ljubi duša moja, imam ga, i neću ga pustiti!«

Sestre začuđene motre. Počnu je zvati, ali Imelda prvi put ne sluša. Ona je bila gotova sa zemljom. Poletjela je sa Zaručnikom u vječni svibanj.

Imelda, serafin euharistije nije znala drugo, nego da ljubi, moli i čezne za Isusom. I kad je sam Isus došao u njezinu dušu, radost, žar, i zanos tog časa spalio je tanke niti koje su je vezale za zemlju, i ona je ušla u vječni zagrljaj svog božanskog Zaručnika, kao divna žrtva euharistije.

Imelda je zacrtala jednu sjajnu i privlačivu stazu čistoće, i ljubavi, koja ravno vodi Isusu — prijatelju malenih. *M. op.*

... Veoma toplo preporučamo ovaj najuspješniji oblik molitve, u kojem se marno razmatra obilno otkupljenje i stiče se nadasve naklonost nebeske Kraljice. I žarko želimo da se s pravom pobožnošću uzdrži i uspostavi običaj, koji je bio na snazi kod naših pređa, kad je za kršćanske obitelji bilo nešto sveto da izmjenično mole svetu Krunicu, i to svagdano ...

Papa Pio XI.

Majka svibanjskog cvijeća

Gospa cvijet je prvi pun žara i boja
Na ledini zemlje što je proklijao,
A Duh Božji miris njegovih je hvoja
Pramaljetnim vjetrom svuda rasijao,
Da oživi suhu, beskorisnu travu
I napravi od nje biljku mirisavu.

Zato svakog svibnja, kad nov život vrije,
Bezazleno cvijeće u svome veselju
Očituje Gospi prvu svoju želju:
Da joj na oltaru miris dati smije.

Kad idete k Gospi u cik tihe zore
I u veče slično razlivenom zlatu,
Nosite joj lijere, što u duši cvatu
I ruže, što žarom osjećaja gore
Ko ognjena svijeća,
Da vas pozna Majka svibanjskoga cvijeća.

Fra Rajmund Kupareo O. P.

Merđana, mala Arapkinja

(Afrička misijska pripovijest)

V.

Mjeseci su prolazili. Već je godina dana što Đelulove kćeri borave u Svetom Karlu. Po pismima, što ih od vremena do vremena izmjenjuju, ili po sestrama što iz Svetog Karla dolaze u Atof, prima Jakov vijesti o mojim nećakinjama. Njegovo kršćansko srce veseli se, što vidi, da se se ne primiču krštenju, ali on je daleko od pomisli, da se tim njegova uloga završuje. Njemu se uostalom smrt približuje i on je blizu svojoj nagradi.

Listopad je god. 1918. Strašna gripa hara šerifskom ravnicom i kod mnogih osoba ona nalazi pripravljeno tlo uslijed tamošnjeg močvarnog kraja. Među prvima spopade gripa i Jakova ,te kako je njegov slučaj bio težak, bude prenesen u bolnicu sv. Elizabete.

Na svojoj siromašnoj postelji on trpi i moli. Snalaze ga najozbiljnije misli...: »Ako umrem!... Gripa je ove godine neobično opasna!... Već ih je toliko umrlo!... Ja sam u miru s Tobom moj Bže!... Oprosti mi grijehe moga života! Prepuštam se Tvome neizmjernom milosrđu!... Ali, kad mene više ne bude na ovome svijetu, tko će se brinuti za djecu moga brata? Muhamed, kao stariji postat će glava obitelji. To je njegova pravo, ali on je još dijete, kojemu duša još nije kršćanska. Fatima ima doista jednog brata, koji mnogo sirote voli, ali taj brat je musliman...

Jakov je u neprilici. Nemir mu još pojačava nevolju. Jedne večeri imao je čvrst dojam, da mu je kraj blizu. I tada zapita papir, pošlje po nekoje svjedoke, te sakupi posljednje sile sastavi ispravu, kojom do punoljetstva dvije Đeludove kćerke povjeri sirotištu Svetog Karla. U smrtnom naponu je njegova ruka na tu postavila potpis... Gotovo je međutim i to! »A sada mogu da mirno umrem!«

Bijeli Oci i Bijele Sestre dvorili su i pratili sve do praga vječnosti ovu dušu, kako im je to naredio njihov utemeljitelj, kardinal Lavigerie. U smrtnoj borbi prođe nekoliko dana, i jednog listopadskog jutra Jakov pobožno i slatko preminu.

Merđana i Safija ostadoše sada dvaput sirote. Iza primirja, koje je doskora započelo, doznadoše da njihov otac Đelul, najprije zabilježen kao iščeznuo, bijaše god. 1916. ostavljen bolestan u jednoj bolnici u Francuskoj, i to poslije jedne krvave bitke. Malo zatim bijaše umro.

Smrt strica veoma ražalosti nećakinje. U njemu izgubiše danog zaštitnika, ali također one doznadoše za njegovu posljednju volju, izražen tako svečanim načinom. Za dugo se dakle vrijeme vezane uz sirotište; zadovoljne su, jer im je u tom načinu života dobro. To su otvoreno priznale, kad su se nekoliko mjeseci iza Jakovljeve smrti našle na posjedu da proborave tu kod svoje majke osam dana. Majka se je naime bila razboljela i zaželjela da vidi svoju djecu, i nitko nije ni u snu mislio da joj to zaniječe. Za djevojčice je to putovanje bilo veselje, ali mjesto da budu sretne, što opet vide svoju majku, osjetiše se nekako van svoga kruga rastužene dapače. Njihovi duhovni pogledi bili su se razvili. Merđana naime i Safija su kršćanke dušom, a njihova je majka još ostala muslimanka. To im zadaje tugu. Za Fatimu je taj pohod bio velika sreća. S pravom je promatrala svoju djecu, već umno razvijenu, mališnu i tjelesno dobro razvijenu. Nadasve Safiju... Merđana je ponešto slabašna ali obje umiju čitati, pisati, govoriti francuski. Majčin ponos rastao je sve više. Fatima bez žaljenja pusti da odu ovaj put njezine dvije kćerke, koje se u pratnji svoga rođaka povratiše Svetoj Elizabeti, odakle su imale da budu otpućene u Sveti Karlo.

A život je međutim išao svojim putem. Dvije sirotice počeše da govore o svome krštenju; bilo je ono određeno, kako se je govorilo za slijedeću godinu i one se na nj pripravljahu.

Razlika među dvjema sestrama opažala se sve više. Dok je mlađa naglo rasla i jačala, ističući se sve više bucnošću života, starija je postajala sve tananija. Kamo se je djenula ova Merđana iz prvih dana?... Koja razlika među negdašnjim oporim i nepokornim djetetom i sadašnjom blagom i tihom djevojčicom! Kao da je i previše pametna, a kao da joj fali snage. Treba ju poticati na igru i trčanje, jer inače Merđana dobrovoljno ostaje sjedeći na zemlji i motreći svoje drugarice. Kao da neka bol leži u srcu te djevojčice...

Ako se netko radi toga uznemiri, i ako je zapita što joj je, ona običaje odgovoriti: »Ništa me ne boli; samo sam malo slaba«. Kad pozovu liječnika ,on propiše sredstva za jačanje rekavši: »Nije to drugo do malo slabosti uslijed dobi razvitka«.

Uza sav počinak, čisti zrak i riblje ulje, Merđona je propadala sve više. U njoj nije više bilo veselja, neprestano nekako umorna,

rijetko nasmijana i vedra! Malo zrn koralja postajalo sve slabije i tamnije.

Bolest se malo kasnije otkrije. U početku to nije bila nego neka sitna nevolja, neka mala bol u hrptenjači. Djevojčica ne može više da ide s drugaricama u šetnju. Patnja gdjekad stegne njene omršavljevo lice i njene velike oči zasjaju jačim sjajem. Da nije to moguće Potova bolest?... Na žalost, to se je imalo utvrditi i kako bi se pokušalo ozdraviti malu Merđanu, prije nego to bude prekasno, starješina sirotišta pošalje ju u bonicu sv. Elizabete.

Jednog lijepog dana u mjesecu siječnju dvije Đeludove djevojčice međusobno se oprostiše. Rastanak je bio bolan. Blizu je bio dan krštenja i ta j dan, koji je imao da ih još više sjedini, učinio je još težim bolni rastanak. Safija se još uvijek nadala, da će joj se starija sestra povratiti u mjesecu ožujku, ali ova ne dijeli s njome tu utješnu nadu. On atrpi i osjeća se teško bolesnom.

Jedna kobna ivjest još pojača žalost ovog rastanka. Pred malo dana bješe umrla njihova majka Fatima. Dvije sirotice to još nijesu znale i bilo im je saopćeno samo to, da im je majka opasno bolesna. Međutim do par sati su i to doznale. Merđana će to doznati upravo na putu.

U vlaku, koji ju je nosio prema bolnici sv. Elizabete djevojčica je tjeskobno slušala što joj govori Bijela Sestra, koja joj je prije dala predosjetiti a kasnije naslutiti kobnu vijest. Jadno dijete! Zahvati je u gorki plač i bol mu je bila golema. Ta čovjek nema nego jednu majku i teško ju je izgubiti. A zatim nešto je još teže: »Fatima nije bila kršćanka. Umrla je kao muslimanka kao što je i živjela... Majka ne će stići u nebo, jer nije bila krštena; dakle ju one ne će opet vidjeti...« Redovnica je nastojala da je u toj tjeskobi ovako tješi: »Tko to zna? Bog ima svoje posebne putobe, kojima spasava duše. Moguće je on u zadnjem času rasvijetlio Fatimu osobitim svijetlom, i njezinu dušu otkrivši Istinu, bit će je priznala, uzljubila, zaželjela. Ako će biti tako primila krštenje želje, koje može da nadomjesti sakramenat...?

Takve pomisli ublaže malo bol djevojčice, ali je nažalost uvijek istinito to, da je Fatima umrla kao muslimanka. Domaće ognjište, koje je bilo tako jako obilježeno kršćanskim obilježjem, i u kojemu je ona proživjela posljednje godine, nije na nju proizvelo nikakav utjecaj. Dok je stablo mlado, može ga se uspraviti, ali kada je u punoj snazi, ili već zgrbljeno pod teretom godina, to više nije tako lagan posao. Žena Đelulova nije se bila obratila; ne zato, što bi jadnica gojila prema kršćanskoj vjeri neke svojevoljne predrasude, nego ona nije možda za to vjeru ispitivala, držeći da je ona sama na dobrom putu, a kad su je razne činjenice iz svagdanjeg života upozoravale na razliku između dvaju nazora: »Svaka narav nije ista... Oni su kršćani, a ja sam muslimanka. A to nije sve isto!«

Međutim, kako je to kazala Bijela Sestra, Božje je milosrđe moguće u posljednji čas otvorilo svoj naručaj nepoučeno ji siromašnoj duši Fatime...

„Brat je mio koje vjere bio!"

Naša je sveta katolička vjera uzvišena i božanska nauka. Ona tješi slabe i krijepi bijednike. Uzvišena je nad svim vjerama. Nijedna druga vjera ne može da bude njoj ravna.

Ipak čut ćete često, osobito po našim krajevima, ostarjelu frazu: Brat je mio koje vjere bio. To znači, da je svaka vjera dobra. Ovo je dakako neispravno i očita zabluda. Samo jedna naime vjera može biti istinita, kao što je i istina jedna. Ona je istinita u kojoj cvate ljubav, vjera, krepost, heroji. A to je naša sveta, katolička, apostolska i rimska Crkva.

Ludost je reći da je svaka vjera dobra. Ova pretpostavka uključuje u sebi i dopuštenje svakog zločina i svake nepravde. Jer po ovoj pretpostavci slijedi, da svako praznovjerje, krivobošťvo ima istu vrijednost, kao i najčišći čin pobožne katoličke duše. Ako je gornje istinito, tada je ista stvar laž i istina, časćenje Boga i prezir Boga, spoznaja Boga i neznanje o Bogu, klanjanje Bogu i klanjanje đavlu. Može li međutim biti veće besmislice i nedosljednosti?

Zašto je dakle Bog zabranjivao u starom zavjetu idolopoklonstvo? Zašto se prijetio tolikim kaznama protiv njega? Zašto je dao Židovima tolika sredstva, kako da se od njeg očuvaju? — Trebalo nam je tek pamet današnjih mudraca, da nam otkriju, kako su sve vjere jednake! No pitamo ih, čemu je Isus Krist došao na svijet, da usavrši i izmjeni židovsku vjeru. Ta oni su štovali jednog pravog Boga i častili ga poklonima koje ih je Bog naučio. Ako je dakle Bogu sve isto u kojoj ga se vjeri časti, zašto dakle mijenja židovski zakon i obrede?

Ali mi to tvrdimo samo o kršćanskim vjerama — reći će tkogod.

Dobro je! Ali tim se ništa ne umanjuje bezumnost gornje tvrdnje. Jer svaka današnja kršćanska sekta ima svoje vjerovanje. Danas vjeruje ovo, sutra ono. Jedni vjeruju koju istinu kao objavljenu, drugi ne. Kako dakle možeš reći, da su sve vjere jednako dobre? Znači da tvrdiš, da je nešto u isto vrijeme dobro i zlo, istinito i lažno. Tako na pr. mi katolici vjerujemo u euharistiju i častimo je, a kalvinisti je odbacuju; katolici govore da je ispovijed dobra, a anglikanci joj se izruguju; katolici vjeruju u čistilište i u nepogrešivost Pape, a pravoslavni potpuno u praksi zabacuju. Dakle iz ovog bi slijedilo, da je sve jedno bio katolik, pravoslavac, kalvinist. A zar da na to i pomislimo?

Isus Krist, Sin Božji, silazi na zemlju da spasi ljudski rod, uzimlje čovječje tijelo; propovijeda, kori, poučava jednu istinu, ustanovljuje jednu Crkvu i obećava joj svoju pomoć do svrhe svijeta. Nije mu dosta. Šalje svoje apostole po svijetu, da šire njegovu nauku, krijepi ih svojom milošću i potvrđuje istinu najprije njihovom krvlju a zatim krvlju milijuna mučenika. Poslije nego je toliko učinio i poslije nego li ljudi žive po njegovoj nauci, dolaze nam moderni mudraci i dokazuju, da je Isusu sve jedno u kojoj vjeri živimo i po kojoj vjeri živimo. Zar nije ovo izrugivanje s Bogom?

Nije im dosta. Izruguju se i sa Crkvom. Ako je svaka vjera dobra, tada riječi apostola Pavla o hereticima, ubojicama, bludnicima, koje treba izbaciti iz vjerske zajednice, postaju laži. Tad je suvišna i smiješna borba Crkve za čistoću vjere i morala. Tad su svećenici i biskupi zanesenjaci i ludovi, jer podnose progone, tamnice i smrt za svoju vjeru. Ako je svaka vjera dobra i istinita, tad je beskoristan rad i briga svećenika, redovnika za vjerski odgoj. Suvišna je Crkva, pomoć Duha Svetoga i čitav rad Isusov, jer prije Njega bilo je vjerâ na svijetu.

Zar ne vidite do kojeg se bezumlja dolazi po gornjoj tvrdnji. Ovo je napadaj na zdravi osjećaj i razum, koji uvijek tvrde, da ne mogu biti sve vjere jednake. Zar se nijesu vodile tolike borbe na obranu jedne svete vjere? Dakle, svi se varaju, izuzev moderne mudrijaše. Kao što je jedna istina, tako je i jedna jedina istinita vjera. A to je **sveta katolička vjera!**

Možda će tkogod reći, da pod gornjom tvrdnjom shvaća, da se svaka vjera mora poštovati.

No, i ova tvrdnja je bezumna i nerazumna. Znači da ti štuješ ono, što ne zaslužuje poštovanje t. j. zlo, neistinu. Stuješ naime ono što Bog mrzi i želi da se uništi sa zemlje.

Živimo u vremenima, kad laž prevlađuje nad istinom. I dobri katolici su zaraženi pokvarenim primjerima. Mladost je zagazila duboko u grijehe. Novine, revije, brošure, knjige poplavile su naša sela i gradove. Čita se i čitajući guta, a ne misli se da svakak riječ zadržava smrtonosni otrov. Tjera se vjera iz privatnog i javnog života, a dižu se prijestolja luciferu. Kraljevstvo tmine bori se proti kraljevstvu svijetla. Na svakom koraku čuje se vika proti vjeri, a hvalospjevi se pjevaju »Razumu«.

U Francuskoj su bili skinuli Boga sa oltara, a uzvisili božicu Razuma. Ova hereza prešla je granice Francuske i poplavila cijeli svijet. A božica Razuma zavladala je kraljevskim palačama, školama, sudnicama, uredima itd. Sve je zaraženo.

Božica Razuma bila je neka bludnica u dobi od dvadeset godina. Svečano je dovedena u crkvu i postavljena na oltar. Obučena u zlatno odijelo, a pokrivena velom. Tu su joj se klanjali najveći odličnici Francuske, a svijet je oko nje mahnito plesao. Zar nijesu ti ljudi bili nisko pali? Odbaciše Boga, a klanjaju se bludnici. Ali i tome je došao kraj. Nesretnica morala je bježati pred giljotinom. Lutala je ali svatko ju je odbijao. Konačno nastani se u osamljenom nekom zaselku i uzdržavana od katoličkih ustanova, umre pokajana i ispovjeđena. Nesretnica, a ipak je našla utjehu u svetoj vjeri.

Koliki se danas ne klanjaju ovakvim božicama; niječu otkupljenje, vjerske istine, Crkvom. Nije im dosta da su sami šegrti vražji, nego i druge zavode, napose neiskusnu mladež.

Jasno je, da nas jedino vjera može spasiti ali koja? Istinita i dobra prava vjera. A to je katolička. Zar da nas sve vjere spase? Zar nije jedna istina? Ne dopuštajmo, da nas varaju sa krilaticama. Budimo uvjereni, da je samo jedna vjera istinita. Druge imaju nešto dobra u koliko su sudjelovale sa našom svetom vjerom. Druge čine možda čovjeka plemenitim, poštenim; ali to nije dovoljno. Treba živjeti nutarnjim i duhovnim životom. Jedan Bog, jedna vjera. Bogu nije sve isto kako ga častimo. On hoće da ga častimo onako kako je on naredio. A to nas uči sveta Crkva katolička.

Zar dakle moramo mrziti druge vjernike? Nipošto! Brat je mio, ali kao čovjek, stvorenje Božje. I kao vjernika mi ljubimo i štujemo. Ali čim nam se dira u vjeru mi ga odbijamo. Svoju vjeru ne puštajmo gaziti i omalovažavati. Posjedujemo istinu i zato ljubimo druge, jer ćemo ih u prvom redu ljubavlju dovesti u krilo naše svete vjere.

Rando.

Eulogije

Za vrijeme cara Justina živio je siromašni radnik imenom Eulogije. Premda i sam bijedan i siromašan, on je ipak svoj krvavo zasluženi novac uveče rado dijelio sa siromasima i putnicima.

Dođe jednom k njemu neki pobožni pustinjak imenom Daniel. Vidjevši Daniel veliku krepost Eulogija stade vruće moliti Boga da nadari plemenitog radnika bogatstvom, jer će njemu koristiti a i mnogo će dobra učiniti siromasima i putnicima.

Tri sednice se molio pobožni Daniel. Uto mu se javi Bog i reče mu da prestane moliti za bogatsvo, jer ono može biti na propast dobrom Eulogiju.

No pobožni Daniel nije prestao moliti, jer je bio uvjeren o kreposti Eulogija.

Kako je Eulogij obično radio u kamenolomu, nađe jednom mnogo novaca sakrita u zemlji. Postao je dakle bogat. Što je dakle učinio tim ogromnim novcem?

Sagradio je odmah, pomislit ćete vi, veličanstvenu crkvu, ogromnu bolnicu, dom za siromahe, te, poput Joba, postao otcem udovica i sirota. No ljuto ste se prevarili!

Taj veliki imetak, stečen bez znoja i muke, odnio je pamet Eulogiuj. Prije pobožan, milosrdan i dobar, postade najveći škrtica, oholica i dade se na razuzdani život. Preselio se u Carigrad, nakupova velika imanja, sagradio veličanstvenu palaču, a mitom steče ugledni položaj. Zaboravi na Boga i kako ono u sv. Evanđelju stoji: »postao je na sablazan čitavom gradu«.

Žalosnu vijest doznao je i Daniel. Krenuo je odmah na put u Carigrad. Našavši ga, opominjao ga Daniel lijepim riječima i molio ga da se opameti. Eulogij mu pak odvrati najprostijim psovkama, dao ga izbiti i iz svoje palače izbaciti.

Uvidio je tada Daniel svoju pogrešku, baci se na koljena i suznim očima stane moliti: »O svemogući Bože! Kako slijepa i nerazumna je želja čovječja! Kao nerazumna djeca molimo ono što nam je najškodljivije — kako bih ja onda bio podvojio da će pobožni Eulo-

gije ovakav postati? O milosrdni Bože! Zaboravi na moju pogrešku i povrati Eulogiju predašnje siromaštvo, da bi pokorom i radom spasio dušu svoju«.

Bog usliši molitvu Daniela. Po smrti cara Justina izgubi Eulogije kupljenu čast. Nu sad se Eulogije umiješa u urotnike, koji budu otkriveni. Tako Eulogije izgubi sva svoja dobra i bi prognan iz Carigrada.

Posta opet siromah, uvidje svoje grešno življenje i ponovno počne kreposno živjeti i dijeliti siromasima i putnicima svoj novac i hranu.

Naučimo iz ovoga veliku pouku, da Bog najbolje znade, što je komu potrebno.

PO KATOLIČKOM SVIJETU

Izložba Svete Zemlje u Zagrebu. Na uskrsni ponedjeljak bila je u Zagrebu zatvorena izložba Svete Zemlje, poslije nego je stala otvorena neprestano oko mjesec dana. Kroz to vrijeme izložbu je pohodilo na hiljade osoba, koje su s velikim zanimanjem promatrale sve, što se odnosi na povijest i sadašnjost Kristove domovine. Napose je bio živim predmetom pažnje krasni oltar, što ga Hrvati u Jeruzalemu podižu svom zemljaku franjevcu iz Šibenika, bl. Nikoli Taveliću, koji je pred više stoljeća u Jeruzalemu umro mučeničkom smrću.

Blagoslov temeljnog kamena crkve Gospe Lurdske u Zagrebu. Na Blagovijest je veoma svečanim načinom po nadbiskupu-koadjutoru bio blagoslovljen temeljni kamen za monumentalnu crkvu Majke Božje Lurdske, koju po nacrtu glasovitog arhitekta Plečnika podižu u Zvonimirovoj ulici franjevci provincije presv. Otkupitelja. Toj svečanosti prisustvovalo je par desetaka hiljada zagrebačkih katolika. Dao Bog da se što prije kraju privede veliki pothvat, da tako Hrvati dobiju svoje drugo narodno svetište Gospe Lurdske, kad su već izgubili ono, koje su na Rijeci podizali zauzimanjem kapucina, a koje je danas u talijanskim rukama!

Protukršćanski ispadi u Španjolskoj. Divljanje u Španjolskoj proti katoličkim svetinjama bila su za neko vrijeme jenjala, međutim u zadnje vrijeme opet su se nastavila novom žestinom. Pri posljednjim komunističkim nemirima u samom Madridu spaljena je najprije stara crkva San Louis, koju je sagradila Izabela Kastilska, a zatim također stara crkva San Ignacio. Uz ostalo u crkvama su barbarski uništene stare fresko-slike na zidovima, a onda razne druge umjetničke slike te konačno je pokradeno dragocjeno crkveno posuđe.

Značajne riječi svetog Oca članovima španjolskog kolegija. Nedavno su, prigodom stogodišnjice svoga kolegija bili primljeni u audijenciju kod Svetog Oca njegovi članovi, studenti naime na visokim rimskim crkvenim školama. Odgovarajući na pozdravnu adresu, Sveti im je Otac rekao, kako časovi, koje sada njihova domovina Španjolska proživljuje, sjećaju na Kalvariju i na križni put. Ali kad je govor o križnom putu, ne može se zaboraviti na drugi put, a to je onaj koji vodi na goru preobraženja. To je put svijetla. Tako će biti i kod njih. Preko križnog puta doći će do puta svijetla. Preporučio im konačno Sveti Otac da se najsavjesnije već sada pripravljaju na ulogu, koja ih jednom čeka u domovini.

Stanje katoličke štampe u Poljskoj. Pred međunarodnu izložbu katoličke štampe u Rimu, objavljena je statistika katoličke štampe u Poljskoj. Prema toj statistici tamo se katolički dnevnici tiskaju svaki dan u 200.000 primjeraka. Drugi pak katolički časopisi, kao tjednici, mjesečnici i slično zlaze u ukupnoj traži od oko tri i po milijuna primjeraka. Mi smo, kako se očito vidi, pa i razmjerno, još veoma daleko u tom pogledu za Poljskom, napose u dnevnoj katoličkoj štampi.

Osnivanje nadbiskupije i teološkog fakulteta u Bratislavi. U posljednje vrijeme živo se radi na tome, da se u glavnom gradu Slovačke, Bratislavi, osnuje nadbiskupija. Kao prvi nadbiskup spominje se dosadašnji biskup u Trnavi, mons. Jantauš. Također se radi na tome da se na tamošnjem sveučilištu osnuje teološki fakultet, jer Slovaci, iako imaju više bogoslovija, još nemaju svoga bogoslovskog fakulteta. Suvišno je spomenuti, koliko će sve to značiti za naučni stepen slovačkog klera i koliko će to sve još više pridonijeti katoilčkoj svijesti slovačkog naroda.

Udruženje katoličkih pisaca u Francuskoj proslavilo zlatni jubilej. Francuski katolički pisci sredinom prošlog ožujka proslavili su zlatni jubilej svoga udruženja. Svečanost je proslavljena u crkvi sv. Franje Saleskog, kojom upravlja župnik i kanonik Loutil, inače dobro svuda poznat pod književnim imenom Pierre l'Ermite. Udruženju je danas na čelu glasoviti povjesničar i član Francuske Akademije besmrtnika Georges Goyau.

Pariški studenti tehnike poučavaju djecu u katekizmu. U jednoj periferijskoj župi u Parizu od 6000 djece bilo je moguće samo 1500 redovito poučavati u katekizmu radi nestašice svećenstva. Sada su se u toj župi studenti tehnike ponudili za poučavanje djece u nauku vjere. Oni svake nedjelje pristupe najprije skupa s djecom na sv. pričest, a onda se pomiješaju među dpecom te je u skupinama poučavaju. Čak su ti studenti tehnike sami izgradili nekoje drvene kapelice. Čast takovim modernim apostolima.

60-godišnjica kardinala Pacellija. Dne 2. ožujka navršio je državni tajnik Svetog Oca kardinal Pacelli 60-godišnjicu svoga života. On potječe od roda, koji je u povijesti više puta dao službenike za potrebe Crkve i papinstva. Svoju diplomatsku spremu počeo je sticati još u školi kardinala Rampolle, a kasnije je god. 1912. bio glavni pomoćnik kardinala državnog tajnika Marry del Valla. Kasnije ga je Sveta Stolica upotrebljavala u raznim službama i povjeravala mu važne misije.

Smrt afričke katoličke kraljice. Čudno će se to komu činiti da je u Africi uopće i živjela neka katolička kraljica. A ipak je tako. Kraljica naime u afričkoj misijskoj zemlji, imenom Veronika Ma Bereng bila je još pred 25 godina primljena u katoličku Crkvu. Živjela je uzornim kršćanskim životom, a napose je često pristupala sv. Pričesti. Prilikom njezine nedavne smrti sam njezin muž kralj, također katolik, molio joj je molitve za umiruće.

Državnik, koji crpi snagu iz Euharistije. To je švajcarski 60-godišnji političar i ministar Motta. Njegova pobožnost prema Euharistiji poznata je, a sav svoj plodni politički i kulturni rad on zahvaljuje snazi koja mu dolazi iz izvora Euharistije. U cijelom svom diplomatskom radu on se ne srami svog kršćanskog i katoličkog uvjerenja, dapače nastoji uvijek da kršćanska načela što uspješnije zavladaju cijelim javnim životom. Nedavno je taj znameniti državnik izdao svoje govore koje je na njemačkom, francuskom i talijanskom održao u dugom toku svoga političkog

djelovanja. On je već čitave 23 godine ministar i voditelj odjeljenja za vanjske poslove švajcarske republike. A što je najznačajnije, to je u državi, koja je u većini protestanska!

Ovo su katolici na djelu! U francuskoj varošici Mantabaut pred koje vrijeme bio je tamošnji učitelj odstranio raspelo iz školske dvorane. To je toliko negodovanje prouzročilo kod tamošnjeg stanovništva, da svoju djecu naprosto nijesu više htjeli slati u takovu školu. Biskup iz Airanchesa msgr. Louvard dao je tada otvoriti konfesionalnu katoličku školu, koja se je namah napunila učenicima.

Misionar kao primjer herojske kršćanske ljubavi. Već od god. 1901. djeluje među gubavcima na Fidži-otocima misionar o. Leon Lejeune. Nedavno je međutim i njega napala guba, i to u jednom od njenih najtežih oblika. Odveli su ga dakle u bolnicu za teške gubavce u Magokai. Postoji međutim malo nade, da bi taj idealni kršćanski samaritanac mogao svoju bolest preboljeti.

Novi engleski kralj Eduard VIII o Crkvi i o papi. Nedavno je bio primljen u audijenciju od engleskog kralja Eduarda VIII vestminsterski nadbiskup. Nadbiskup kao prvi u časti među engleskim crkvenim dostojanstvenicima izrazio je kralju u ime katolika odanost i poštovanje. Kralj je na to odgovorio, da će svim silama nastojati, kako bi svim svojim građanima bez razlike osigurao svaku slobodu. Uz to je kralj govorio o svom velikom poštovanju prema vrhovnoj glavi katoličke Crkve, veličajući njegovo nastojanje oko postignuća mira na čitavom svijetu.

Što donose današnji filmovi. Rimski papinski dnevnik »Oosservatore Romano« donio je jednu interesantnu statistiku o filmovima. Po toj statistici filmovi, koji su izrađeni u god. 1934., evo o čemu su radili. 310 filmova opisivalo je ubojstvo, 165 krađu, 74 nasilje, 43 palež, 405 uništavanje bračne vjernosti, 110 druge zločine. To zlo još će nam biti shvatljivije, ako uzmemo u obzir, da se takvi i slični filmovi davaju u 600.000 kina, što ih ima na svijetu. Pa kako da se onda čudimo, da nam je omladina, koja naročito pohađa takve filmove, odana tolikim porocima?

Pomoć siromasima u biskupiji Olomouc. Rad na karitativnom polju, osobito ovih zadnjih godina, silno se je razvio među katolicima po svemu svijetu, pak i kod nas. Naše prilike i mogućnosti nijesu doista takve, kakve su kod nekih imućnijih naroda, pak naravno i uspjesi ne mogu biti toliki. Zanimivo je među ostalim upozoriti na sakupljanje za siromahe u češkoj biskupiji Olomouc. Tu je naime za tu svrhu sakupljeno 11 i po milijuna šehoslovačkih kruna. I još će netko reći da katolici nemaju socijalnog smisla i osjećaja!

Poljski primas kardinal Hlond brani kršćansku obitelj. Nastojanje da se kršćanska obitelj sruši i opogani dolazi sveviše do izražaja i u poljskoj republici. Tako se je kardinal i nadbiskup u Poznanju Hlond osjetio pozvanim da ustane na obranu svetosti obitelji. Napose je osudio nastojanje da se putem štampe, novina, beletristike rasklimaju, a često i smijehu izvrgnu supruške dužnosti i kreposti. Upozoruje, kako se time potkopavaju temelji cijelog društvenog i državnog uređenja.

KRUNIČARSKI ŽIVOT

KRUNICA I KREPOST SVETE ČISTOĆE

Nedavno smo na ovom mjestu govorili o poniznosti i o mjestu koje ta krepost mora da ima u životu svakog kršćanina, a napose jednog kruničara. Spomenuto je tom prilikom, kako je sveta Krunica svakom kruničaru trajno upozorenje i uputa, kako da se vježba u toj temeljnoj kršćanskoj kreposti.

Međutim ima i jedna druga krepost, koja se kao crvena nit provlači kroz sva otajstva presv. Krunice, i koja nama trajno svijetli kao primjer i pomena. Krepost je to svete čistoće. Već u prvom radosnom otajstvu, uporedo s poniznošću, sretamo se i s čistoćom. Isus je doista utjelovljenje iz poniznosti, a iz poniznosti također se Marija ne drži dostojnom, da bude živim svetohraništem Vječne Riječi. Ali također čistoća je ona, koju je Isus toliko cijenio, da je iz svoga utjelovljenja isključio sve, što bi moglo i najbljeđu sjenu baciti na sjaj njegove čistoće. A opet je Marija toliko cijenila čistoću, da bi bila radije pregorjela da bude Majkom Božjom, nego da izgubi svoje djevičanstvo.

A kao što se prvo otajstvo presv. Krunice sve bijeli i sjaji od kreposti čistoće, tako je to bilo čitavom ostalom i Isusovu i Marijinu zemaljskom životu. I napokon na kruni, kojom gledamo Mariju okrunjenu u petnaestom i posljednjem otajstvu presv. Krunice, blista se biserje svih kreposti, ali biser svete čistoće kao da je najupadniji, najraskošniji.

A i mi svi smo pozvani da budemo okrunjeni. Krunom onih kreposti, u kojima se već u ovom životu budemo odlikovali. Pazimo dakle, da na toj kruni ni jedan biser ne pofali, a u prvom redu da ne pofali biser čistoće. Dapače i na našem pobjednom vijencu nek on bude najblistaviji. Ta Isus sam kao da je sve kreposti i svu svetost sjedinio u pojmu čistoće kad nam je u tom znaku i vječnu nagradu obećao rekavši: »Blaženi čista srca jer će oni Boga vidjeti« (Mat. 5, 8).

Da očuvamo ovu krepost, koja nas anđelima čini sličnima, dvoje je napose potrebito: pažnja na sjetila i molitva. Preko sjetila naime, a u prvom redu preko očiju, dolazi sve što nam pogani dušu. Ali, s druge strane, u molitvi imamo veliko sredstvo, da čistoću i održimo i izgubljenu opet zadobijemo. U svakoj doista molitvi, ali u presv. Krunici, u toj vašoj naročitoj molitvi, o kruničari, najvećma!

NAŠI DOPISI

SVETA ANA. Kruničarski napredak. Naša Bratovština presvete Krunice, broji oko 380 članova. Društvo žive Krunice ima 32 kola — 380 članova. U župi imamo još Bratovštinu presvetoga Srca Isusova, Pogrebna Bratovština Majke Božje Lurdske, te društvo Katoličke Akcije žena, koje broji preko 85 žena.

Na blagovijest smo imali naš Kruničarski sastanak, na kojem smo izabrali novi odbor i 11 revniteljica sa pojedinih sela.

U odbor su izabrana pojedina lica, i to: Predsjednica Ljubica Hofman učiteljica, Podpredsjednik Nikola Erbem, Tajnik Nikola Rožić, Blagajnik Stjepan Celinšćak orguljaš, Barjaktar Dragutin Celinšćak. Odbornice: Dragica Repar, Anka Budinšćak, Lojza Rožić, Lojza Falica.

A Revniteljice za pojedina sela kako slijedi: Prodin Dol: Lojza Rožić, Kupčedol: Lojza Falica, Ivančić: Marica Rudar, Malunje: Anka Budinšćak i Barica Pintarić, Bukovac: Barica Severinac, Toplice: Barica Parilac, Celinšćaki: Milka Jurkovac, Belčići: Barica Ribarić, Srednjak: Barica Parazajder, Miladini: Franca Miladin, Praljugi: Franca Puština, Špigeski Breg — Sanišće: Milka Špigelski.

Nadalje smo točno ustanovili, mjesečne sastanke, kao i mjesečni doprinos od ½ Din po osobi.

Na osnutku je još »Društvo Katoličke akcije muževa i Djevojačko društvo Presvetoga Srca Isusova.

Naša katolička društva, treba da se bore, protiv krive štampe, koja se je počela svom silom narivavati u našu župu, a naročitu pažnju posvećivati hoćemo odgoju naše mladeži, koju nam bezvjerci svom silom odalečuju od svete rimokatoličke Crkve, a posao im lako napreduje, jer mnogi otac i majka ne vode računa o djetetu svome, i ako je otac naš nebeski rekao: »Iz tvojih ruku tražit ću dušu djeteta tvoga, oče i majko«.

Revnošću gosp. Predsjednice, Bratovština dobro napreduje, koja je sve sile uložila, da ju podigne na visinu, u ovim teškim vremenima bezvjerja, a mi ju hoćemo svim silama poduprijeti i pomoći u njezinom podhvatu.

Molitvom Presvete Krunice, postizavamo lijepi napredak, u društvima našim, a molit hoćemo se još pouzdanije Kraljici Presvete Krunice za napredak, a preporučamo se mnogo i u Vaše molitve.

Tajnik.

SELCA NA BRAČU. Desetgodišnjica osnutka Trećeg Reda sv. Dominika. Na 20. septembra prošle godine navršilo se deset godina osnutka trećeg Reda sv. Dominika. Društvo je bilo osnovano od našeg vrlog i još sada upravitelja Mp. Oca P. Domjanića. Mp. Otac se je mnogo brigao i mnogo je truda ulagao oko dobra društva. Sada mp. Ocu nije moguće da se potpuno posveti društvu, jer vrši misije. — U večer prije 10 godišnje naš preč. g. župnik Sl. Štambuk održao nam je lijepo razmatranje, poslije kojeg smo imali sv. rozarij. Na sami dan preč. župnik rekao je sv. Misu zahvalniku Bogu za primljene milosti i prošnju da ga i dalje blagosivlje. Poslije sv. Mise preč. župnik nam je izrekao govor pun pobude, a nato nam je udjelio blagoslov sv. Oca punim oprostom. Tako smo bez vanjskog sjaja proslavili 10 god., jedino smo slali Bogu i sv. Dominiku tople molitve zahvale na primljenim milostima, kroz ove godine. Kroz ovu 10. god. Bog je pozvao k sebi naše tri članice, koje sigurno, nadamo se, uživaju nebesku slavu.

Trećoredka.

DOPRINOSI ZA KRUNIČARSKU GLAZBU U ZAGREBU

Po Din 1000: Milan Strahinšćak.
Po Din 400: Iznos od priredbe omladinskog kruničarskog društva uMaksimiru.
Po Din 250: Sabralo društvo malih kruničara na Kanalu (Zagreb).
Po Din 70: Sabralo društvo malih kruničara u Trnju (Zagreb).

Po Din 50: Dr. Josip Marić (dalnji doprinos), dr. Janko Šimrak (doprinos za ožujak).

Po Din 15: Marica Car, Antun Martinović, Franica Šebelj, Rozalija Barilar, Ivan Kuničić, Marija Krušlin, Terezija Punkarić, prof. Pavao Tijan.

Po Din 10: Stjepan Novosel (doprinos za veljaču), dr. Mijo Maričić (daljnji doprinos), dr. Marije Matulić (doprinos za veljaču), Hollinger Marija (daljnji doprinos), Poglajen Marija, Pekarić Katica, Solman Katarina, Kralj Josipa, Komparc Milka, Kalčan Ivan, Barbrić Ante, Matarić Stipan, Norišek Marija, Zabčić Ivan, dominikanski samostan — Trogir.

Po Din 5: Obitelj Škrablin, Anka Novak, Franciska Povrle, Bonetić Kuzma, Bonetić Mićela, R. Ožbolt, M. Borčić, Stjepan Harak, Marija Šimunec, M. Železnjak, Mirko Radić.

Bog platio plemenitim darovateljima! Za njih će se moliti naši zagrebački kruničari i kruničarke. Daljnji doprinosi se šalju (s oznakom: za kruničarsku glazbu) preko naših čekova ili na adresu: **Središnje kruničarsko vodstvo, Zagreb, Kažotićev trg 4.**

(Nastavak slijedi).

KNJIŽEVNOST

Abesinija. Napisao Josip Sučević. Cijena 1 din. Izdalo »Jeronimsko svijetlo«, Zagreb. Sve su novine pune opisa i vijesti iz Abesinije i dnevni se razgovori vode o toj afričkoj zemlji, gdje se vodi teški rat, koji bi mogao veoma poremetiti sadanji raspored vlasti u svijetu i dovesti do neočekivane promjene svega današnjeg. Ipak iz svih premnogih vijesti i opisa teško je dobiti preglednìju sliku Abesinije i shvatiti zakučasti položaj. Da se to dade u kratkom i jasnom prikazu izdana je knjižica Josipa Sučevića »Abesinija« u zbirci jeronimske »dinar-štampe«. Visoka naklada knjižica te zbirke dokazuje, kako izdavači znadu odabirati štivo, koje zanima, pa je tako zanimljiva i najnovija edicija. Uz štivo dodano je i nekoliko zgodnih slika.

M. Pušić: Od ropstva do slobode. Izdalo Društvo sv. Jeronima, Zagreb. Cijena Din 1.— u Nonovm sveščiću »Jeronimskog Svijetla« dao nam je hrvatski biskup mons. Pušić lijep povijesni i stvarni prikaz jednog pitanja, koje je uvijek bilo savremeno, a danas nadasve. Jer nekoje umišljene veličine poslije svih bjelodanih dokaza o protivnom i danas zastupaju mišljenje da je kršćanstvo u prvom redu katolicizam škodio prosvjeti i civilizaciji svijeta. Zahvalni smo zato radišnom biskupu, koji je ovom knjižicom dao u ruke našemu puku najbolju obranu kršćanstva i Crkve, koja je Kristovu zapovijed ljubavi u svakom pravcu i načelno zastupala i praktično provodila.

Antun iz Čakovca: Striček — Iz knjige života — Mladi junaci. Cijena svakoj knjižici Din 1.— Narudžba: Salezijanci Zagreb, Vlaška ul 38. — Poslije prve knjižice »Iz zlatne torbice« obdario nas je u kratkom razmaku Antun iz Čakovca sa trima novim svojim knjižicama. I ove tri, kao i prvaknjižica, kreću se u onom krugu zbivanja, koji je djeci pristupačan i koji ih živo zanima. Sve je prikazano plastično i u nekom tempu, koji je tako blizu filmu i uopće cijelom našem današnjem brzom i nervoznom životu. Ta metoda je potrebita napose danas i za to što mi opažamo, kako protivnici, znajući za naklonosti današnje djece, u svakom pa i u književnom pogledu dolaze u susret tim inklinacijama, vršeći time još uspješnije svoj negativni utjecaj. U toliko se dakle više moramo veseliti ovim knjižicama, koje istom metodom hoće da postignu pozitivni, korisni učinak. Te male i jeftine knjižice preporučamo dakle toplo djeci, roditeljima i dječjim odgojiteljima.

Lovro Katić: Kraljica Jelena, roman iz doba hrvatskih narodnih vladara, s ilustracijama Vj. Parača. Izdanje jeronimske knjižice dobrih romana, Zagreb (Trg kr. Tomislava 21). Cijena din 30.— uvez din 10.— više. U pretplati znatan popust. Kraljica Jelena ona je snažna ličnost, čiji je nadgrobni natpis i prevažni historijski spomenik našao Don Frane Bulić, stric pisca prof. Dr. Lovre Katića. Lik kraljice Jelene i njezina uloga u hrvatskom javnom životu onoga vremena sami su po sebi i te kako značajni i zanimivi. A. L. Katić je rođen i živi na zemljištu, gdje je djelovala i gdje je pokopana kraljica Jelena, pa se od najranijeg djetinjstva zanosio njezinim likom i našom davninom. Sada je napisao roman, da preda svima svoje osjećaje i saznanje. Jer pisac je također naučni radnik i povjesničar zvanjem, pa se njegovo umjetničko stvaranje temelji na najsavjesnijem poznavanju razdoblja i područja koje iznosi u romanu. Taj je roman upravo niz povjesnih sličica spretno povezanih oko kraljice Jelene i kralja Krešimira. To je romanizovana historija. A knjiga je pisana iskrenim rodoljubljem, pa će uliti mnogo ljepote i ljubavi u svako srce

Julije Zeyer: Marijin vrt, roman. Naslovna slika M. Vanke. Ilustracije Giotta, Ghirlandaja i Seitza. S českoga preveo dr. Jos. Andrić. Izdanje Knjižice Dobrih Romana (Zagreb Trg kr. Tomislava 21). Str. 148+16 str. slika na umjetn. papiru. Cijena Din 30.— (za uvez 10.— din više). Pretplatnici 33% jeftinije. Julije Zeyer savremeni je plodni češki pisac, čija se djela vrlo rado čitaju i prevode. I u hrvatski je jezik prevedeno više Zeyerovih književnih djela, tako roman »Tajna lijepe Cvijete«, pa dječje priče »Kristik«, »Samko«, »Carević Evstaf« i »Ukleti Plovci«. Zeyerova su djela prožeta blještavim romantičnim čarom i čistom poezijom. »Marijin Vrt« hagiografski je roman i za to je djelo značajno autorovo pismo pisano češkom pjesniku K. Dostalu Lutinovu, kao popratnica knjizi: Kad pročitate »Marijin vrt«, molit ću Vas, da mi javite svoj sud. Ali ne o tome, ima li kakva književna vrijednost, ne pitam Vas kao kritika i književnika, nego kao kršćanina i svećenika, da mi iskreno i bez obzira reknete, da li ste u »Marijinom vrtu« našli malo ljubavi, malo ganuća srca i duše. Ništa više«.

Prijatelji ne zaboravite kojim darom sjetiti se „Gospine Krunice!"

PRILOG:

Zrno do zrna pogača,
Kamen po kamen polača.
Nar. poslovica.

Nastoj da svaka ruka, koja pobožno prebire krunicu, daruje samo jedan dinar mjesečno, pak ćemo već slijedeće godine podići u bijelom Zagrebu velebni hram Majci Božjoj presv. Krunice.

DAROVI ZA GRADNJU CRKVE M. B. PRESV. KRUNICE U MAKSIMIRU (ZAGREB)

Din 250.— Belešić A. Sakupio dr. Stepinac 100.—, obitelj Štromar 10.—, Prelogović I. 10.—, Bratulić Terezija 10.—, Hargi Mila 10.—, Bakrač Gizela 10.—, Dr. Beluhan 10.—, Dr. Hren 50.—, braća Novaković 20.—, Rožman Katica 10.—, Štromar Ana 5.—, Tomek Ljubica 5.—, Ktžek Ana 10.—, Tairović Milica 10.—, Vitković Matej 10.—).

Din 256.25 Haman Ana.

Din 205.— Belešić A. sakupio (po Din 50.— Dr. Stepinac, Dr. Hren, po Din 20.— braća Novaković, po Din 10.— Prelogović Irena, obitelj Štromar, Hangi Mila, Bakrač Gizela, Dr. Beluhan, Bratulić Terezija, po Din 5.— Štromar Ana, Kržek Ana, Tomek Ljubica, Rožman Katica, Vitković Matej).

Din 120.— O. J. B., Dr. R. R. Nikolić Ema sakupila.

Din 500.— Dr. Juraj Ščetinec.

Din 102.— Mary Bojanich.

Din 100.— Hallinger Janko, Belešić A. sakupio (Din 50.— Dr. Hren, Din 20.— braća Novaković, Din 10.— Dr. Beluhan, Bratulić Terezija, Bakrač Gizela).

Din 60.— Nikolić Ema sakupila.

Din 51.25 Zaruba Elizabeth, Hrzenjak Mary.

Din 50.— Pavunec Marija.

Din 30.— Pasovski Delfina.

Din 25.— Obitelj Kell, Vuješić Martin, Frana ud. Filipić.

Din 20.— Pašić Marija, Jambrešak Marija, Brlek Marija, Kofin Sofika, Bajama Genoveva,

Din 15.— Šklebar Marija, Reven A., Zimmer A., Štromar A., Grabar Ana.

Din 10.— Fröhlich Antuna, Bužek Anka, Hangi Mila, Fröhlich Antuna, Kosel Marija, Bužek A., Pleše Ljubica, Žaja Marija, Cvotila Marija.

Din 5.— Kranjc Ankica, Bosnar Makso, Čeljuska Etelka, Toldin Gilda, Zechmeister Marija, Vukasović Vinko, Kovačić Ivana.

Din 535.— Bratovština Presv. Krunice Pleterje.

Din 397.50 sakupljeno u škrabici u Crkvi.

Suvišno je isticati, kako se mi nadamo, da će naši prijatelji u ovom lijepom mjesecu Marijinu nastojati da pojačanom revnosti porade oko ove naše zajedničke akcije. Nadamo se naime, da će oni sami u ovom mjesecu poslati svoj izvanredni doprinos, ali da će također u svojoj okolini biti apostoli, te i druge nagovarati kako bi što obilniji doprinos poslali za taj veliki cilj. Jer nek budu svi uvjereni da nas svaki uspjeh u toj akciji sve više približuje tom cilju. Draga Kraljica svibnja nek svima odvrati i na ovom i na onom svijetu!

Dominikanski Samostan i Odbor za gradnju.

DAROVI »GOSPINOJ KRUNICI«

Po Din 2.—: Berce Josipa;
Po Din 3.—: Stular M.
Po Din 5.—: Oci Kartuzijanci — Pleterje; SS. Dominikanke — Biograd na Moru; Poldrugač K.; Unbehend M.; Vukelja J.; Vranican I.; Sbissa ud. I.; Brdarić S.; Mijić N.; Gvozdanović A.;
Po Din 10.—: Žagar A.; Kujundžić K.; Tripalo B.; Orakvec M.; Štambuk K.; Panac A.; Pero Zec — Baškarad; M. Dorčić-Kelić;
Po Din 11.—: Valjato Ivo;
Po Din 15.—: N. N.; Kvenić M.;
Po Din 20.—: Guševac N.;
Po Din 25.—: Dobrović ud. Marija;; SS. Franjevke — Senj;
Po Din 40.—: Dorić V.;
Po Din 50.—: Novosel M.;
Zahvaljujući vrlim darovateljima, ističemo ih kao primjer drugima, nadajući se da ćemo trajno biti pomagani od naših dobrih prijatelja.

Naša izdanja

Š. Jurkić: **Bl. Imelda Lambertini,** dominikanka, zaštitnica prve sv. Pričesti. — Bogato opremljena knjiga, najljepši dar prvopričesnicima . . . . . . **D 10**

S. Košutić: **Sluga Vječne Mudrosti.** - Život najvećeg njemačkog mistika, bl. Henrika Suzona. — Otmjen sadržaj i oprema . **D 16**

Dr. O. H. Bošković O. P.: **Problem spoznaje,** stručno filozofsko djelo, 8⁰, strana 246 . **D 50**

Fr. Drane O. P.: **Duh Dominikanskoga Reda,** osvijetljen i prikazan primjerima iz života njegovih svetaca i blaženika, strana 326 . . . . **D 40**

Dr. O. H. Bošković O. P.: **Albert Veliki,** život novog sveca dominikanskog Reda . . . . **D 15**

Djela Sv. Terezije od Isusa (preveo dr. Fr. Binički), vrlo zgodan priručnik za duhovna razmatranja. Djelo ima tri sveska, a svakom je cijena s poštarinom . . . . **D 43**

M. Gillet O. P.: **Tendencije današnje intelektualne omladine D 3**

Š. Jurkić: **Sv. Katarina Sijenska D 15**
Romano Guardini: **Sveti znakovi D 5**
D. V. Mut: **Naprijed za križem D 8**

Opaska: Poštarina ide na račun naručitelja.

Uprava
Dominikanske naklade „ISTINA"
Zagreb-Maksimir, Kažotićev trg br. 4.

Tiskara Braće Kralj, Zagreb.